

[Økonomiministeren.]

på længere sigt, indgik Nationalbanken med banker og sparekasser en ordning om deponering af 1 milliard kr. i Nationalbanken i form af særlige indlånsbeviser, der løber over 1-5 år. Formålet med denne aftale, vil jeg gerne understrege, var at sætte Nationalbanken i stand til fortsat at yde fornøden støtte til obligationsmarkedet i den overgangsperiode, som er forbundet med afviklingen af obligationsrationeringen, uden at vi styrede ind i ukontrollable pengeforhold.

Må jeg sige i anledning af hr. Lysholt Hansens betragtninger over, at de sædvanlige obligationskøbere svigter markedet, velsagtens på grund af manglende tillid til regeringen, at man jo ikke kunne vente, at et ekstraordinært stort udbud af obligationer skulle kunne blive optaget af de sædvanlige obligationskøbere. I øvrigt er stillingen den, at afsætningen af obligationer uden for pengeinstitutternes kredse i årets tre første kvartaler er steget med 700 mill. kr. eller ca. $\frac{1}{3}$ i forhold til, hvad den var i fjor. Og situationen er vel, at det, der mere end noget andet har undergravet almindelige obligationskøberes efterspørgsel efter obligationer, det har været de senere års fortsatte inflation, og netop den prisstabilitet, som er blevet gennemført i den senere tid, må jo i høj grad bidrage til at genskabe tilliden til obligationer som pengeanbringelse.

Det glædede mig, at hr. Lysholt Hansen roste regeringen for denne prisstabilitet. Jeg håber, at han også har gjort sig klart, at i og med denne prisstabilitet bidrager regeringen jo også til at genskabe grundlaget for normal efterspørgsel efter obligationer, genskabe tilliden til obligationsmarkedet.

Med hensyn til aftalen mellem Nationalbanken og pengeinstitutterne skal jeg i øvrigt sige, at regeringen meddelte Nationalbanken, at man for sit vedkommende ikke havde indvendinger mod en sådan aftale, men enkelthederne i den er jo ikke noget regeringsanliggende, og om rentevilkårene, som indgår i den aftale, skal jeg sige, at det er ikke noget, regeringen har aftalt med Nationalbanken. Men i øvrigt er disse rentesatser for indlånsbeviserne jo lavere end den rente, Nationalbanken får for de obligationer, den køber netop med støtte i, at man har opnået en sådan aftale med pengeinsti-

tutterne. Den er for resten også lavere end den rente, pengeinstitutterne ville få, hvis de selv købte obligationer.

I øvrigt vil jeg tilføje, at aftalen er udformet sådan, at det kun er rent undtagelsesvis, at man kan genbelåne, at bankerne kan belåne disse papirer i Nationalbanken. Det er altså hensynet til en så smidig ordning som muligt, der har nødvendiggjort dette.

Når man fandt det muligt at gå til en næsten fuldstændig afvikling af obligationsrationeringen, uanset at vi vidste, at vi måtte igennem en periode med et ekstraordinært stort udbud af obligationer, ja, så hænger det, som jeg sagde, sammen med, at vi har fået en væsentligt bedre balance i den indre økonomi og derved kunne opnå en lettelse af kreditvilkårene til gavn for investeringerne. Finansministeren har allerede nævnt, at virkningerne heraf er ved at vise sig i form af øgede erhvervsmæssige investeringer, også på boligbyggeriets område, og derfor også i form af vækst i produktion og beskæftigelse.

Hr. Lysholt Hansen citerede OECD for, at Danmark i år kun skulle få 2 pct. vækst i bruttonationalproduktet reel. Jeg må sige, jeg kender ikke noget skøn fra OECD, der går ud på dette. Jeg kender kun et skøn fra april måned, der siger 2½-3 pct. med en vis acceleration i løbet af året. Mon ikke det er sådan, at hr. Lysholt Hansens 2 pct. er hentet fra en svensk konjunkturrapport, der måske delvis for andre tals vedkommende har bygget på OECD, men ikke for dette tals vedkommende? Det ved jeg naturligvis ikke, men det er det eneste sted, jeg har kunnet finde tallet 2 pct. I øvrigt er det afgørende, at det skøn, OECD gav i april måned på 2½-3 pct. stigende i årets løb, bekræftes af den udvikling, vi faktisk har fået.

Den samlede produktion ligger i disse måneder en 3-4 pct. højere, end den gjorde for et år siden, og det er lige præcis de tal, som hr. Lysholt Hansen mente at det ville være nødvendigt at forøge produktionen med fra det ene år til det næste for at opnå den fornødne høje beskæftigelse. Det er altså tilfældet i øjeblikket.

Jeg kan også henvise til, at det er gået præcis, som jeg sagde i foråret jeg troede det ville gå, nemlig at ledighedsprocenten